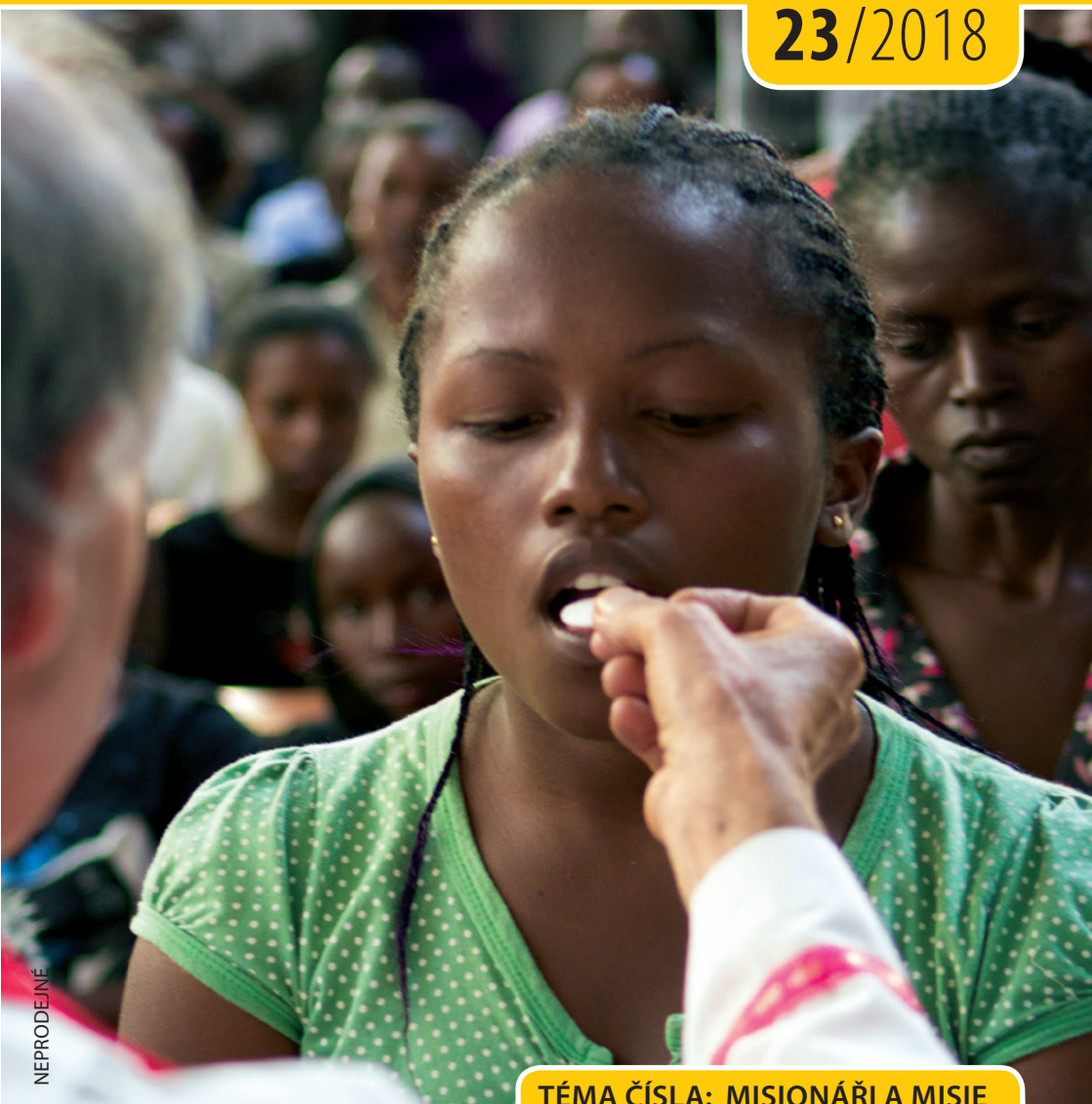

Misijní zpravodaj

23/2018

NEPRODEJNĚ

TÉMA ČÍSLA: MISIONÁŘI A MISIE

7 Česká misie v Paraguayi
9 Jak vznikly misie?

15 Vzpomínky P. Jana Meda
21 Misionářka lásky

Změna ve variabilních symbolech

Od 1. ledna 2018 došlo ke snížení počtu variabilních symbolů týkajících se projektů PMDD. Dříve používané VS 41, 42, 43, 44, 440 a 540 jsou nyní nahrazovány jediným univerzálním VS 40. Tato změna je jen administrativní a výběr projektů nijak neovlivňuje. Příspěvky odeslané na variabilní symbol 40 budou podporovat jak misijní sirotky, děti trpící hladem či postižené AIDS, tak i ty, které potřebují zdravotní péči a vzdělání. Ostatní variabilní symboly zůstávají v nezměněné podobě. **Přehled všech platných VS najdete na straně 35.**

Nové misijní materiály

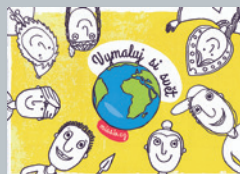
Tereзка – Vyprávění o svatě Terezi z Lisieux

Další knihu pro děti věnovanou tentokrát životu misionářky Terezie z Lisieux napsala Zuzana Holasová a ilustracemi bohatě doprovodila opět Soňa Häusl-Vad. Malí čtenáři se mohou seznámit s nejdůležitějšími událostmi z Terezičina dětství i ze života na Karmelu. Příběh jejího dozrávání obsahuje obyčejné lidské momenty, i odpověď Bohu, kterou v ní působila milost povolání. Děti tak mají možnost objevit podstatu svatosti, k níž je každý volán specifickým způsobem už od dětství.

Omalovánky Vymaluj si svět

Úplně novým misijním materiálem jsou omalovánky s misijní tematikou nazvané Vymaluj si svět. Tvoří je 10 kreseb formátu A4, které si děti mohou libovolně vybarvit. Ilustroval Tomáš Velzel.

Jeden dárek navíc® pro děti v Africe

Jeden dárek navíc v roce 2017 podpořil **rehabilitační centrum v Keni**, aby si mohlo vytvořit soběstačný výživový projekt a zbudovat skleník na pěstování zeleniny. Věnovaná částka činí **195 845 Kč.**

Milí přátelé misíí,

jarní číslo Misijního zpravodaje Vás zavede na cestu **po stopách českých misionářů** v dalekých zemích. Misie nejsou záležitostí dávné minulosti, na kterou se jen s pietou vzpomíná, ale přímo žhavou současností. Čechů a samozřejmě i Češek působících v misíích na všech světových kontinentech můžeme napočítat několik desítek. Během přípravy materiálu jsme ke svému překvapení zjistili, že poskytnout kompletní přehled jejich činnosti je nad lidské síly. Žádná centrální databáze misionářů totiž neexistuje, každý řád či kongregace ve zřizování svých zahraničních misijních komunit postupuje samostatně, nemluvě o Čechích, kteří vstoupili do řádů působících mimo Českou republiku a odtud vyjeli do zámoří. I z tohoto důvodu jsme rezignovali na komplexnost a postupovali namátkově.

O misii františkánů v jihoamerické Paraguayi pohovořila sestra Agáta Židková. Se svými zážitky se v minirozhovoru podělily také sestra Milada z Kongregace Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie III. řádu sv. Františka z Assisi a Jarmila Chorovská z kongregace Dcer Marie Pomocnice. Abychom dali zaznít i mužskému hlasu, přinášíme úryvky z deníku minority Roberta Mayera a **vzpomínek salesiána Jana Meda**. Připomeneme také osobnost Matky Terezy a zpětně se poohlédneme za tím, jak vznikala kniha Misionářka lásky.

Fotoreportáž přiblíží cestu delegace Papežských misijních děl do Tanzanie. S místními křesťany jsme mohli prožít loňskou Misijní neděli a jednalo se o nezapomenutelnou zkušenost, proto se o ni dělíme alespoň prostřednictvím fotografií.

V závěru čísla neopomeneme ani děti u nás. **Misijní klubka** dětí vyvíjí stále nové a nové aktivity. Kromě toho, že poskytují nekonečný zdroj inspirací pro další malé misionáře, tak především svojí činností pomáhají těm nejpotřebnějším. Za to všechno si zaslouží velké uznání a poděkování.

Za celý tým, který aktuální číslo Misijního zpravodaje připravil, vám přeji příjemné a inspirativní čtení.

Leoš Halbrštát ■

■ Podle sestry Agáty je velmi důležité, s kým se mladí lidé setkávají, protože to pak zásadně ovlivňuje jejich další život.

Zkušenost s Boží starostlivostí o nás bych přála každému

Paraguay patří mezi nejchudší státy Jižní Ameriky a jen málo nasvědčuje tomu, že by se to mělo v příštích letech nějak výrazně změnit. Jednu z nejhůře zasažených skupin tvoří zdejší indiáni. Jejich mladá generace je decimována absencí lékařské péče, epidemií AIDS, alkoholismem a konzumací drog. Centrum Božího milosrdenství v Areguá je otevřené pro všechny potřebné a snaží se zmírnit dopady odvrácené tváře civilizace. Vede ho minorita otec Marek Duda. Výraznou pomocí mu je přítomnost komunity Milosrdných sester III. řádu svatého Františka z Opavy. Právě s její představenou sestrou Agátou Židkovou jsme hovořili o důležitosti misionářské práce.

● Vaše kongregace zde působí od roku 2008. Proč jste si vybraly zrovna Paraguay?

Tu jsme si vlastně ani nevybraly. Otec Marek Duda, který zde působí o tři roky déle než my, poprosil naši sestru generální o pomoc při práci s dětmi. A tak vše začalo.

● Město Areguá, kde působíte, je součástí širší aglomerace hlavního města Asunciónu. Jak tam vypadá život místních obyvatel?

Je velký rozdíl v životě v hlavním městě, ve vnitrozemí a lidí z pralesa, hlavně původních indiánských kmenů. Jsou to životy zcela nesrovnatelné a vnímáme tam obrovské rozdíly. Naše centrum má velmi strategickou polohu. Žijeme v lese uprostřed potřebných a chudých. Zároveň je to do hlavního města čtyřicet kilometrů, takže když potřebujeme něco vyřídit, jsme stále blízko. Areguá jako městečko je velmi známé svou keramikou a také jahodami, pro které si sem jezdí lidé z celé Paraguaye.

● Kolik vás v komunitě žije?

V současné době je nás osm. Z Čech jsme tři, čtvrtá sestra (juniorka ve formaci) je už místní a máme i dvě postulantky. Další dvě děvčata nám pomáhají v práci s dětmi a zároveň se rozhodují o svém budoucím povolání.

● Popíšete váš obyčejný pracovní den?

Někomu může připadat náš časový rozvrh náročný, ale tak hrozné to zase není. Začínáme v pět hodin ráno adorací, v šest se pomodlíme breviář a po něm následuje mše svatá. Po ní se nasnídáme a každá jdeme plnit momentální úkoly. Já osobně zařizuji všechny potřebné věci okolo jako nákupy, lékaře, péči o nemocné, shánění dokumentů atd. Jiné sestry se věnují péči o děti. V poledne máme oběd a po něm pokračujeme v práci. Večer se pomodlíme večerní chvály a růženec. Večeři doplňuje rekreace, během níž si v komunitě sdílíme, co jsme všechno prožily. Zážiteků je mnoho, jedna sestra má na starosti zdejší mládež a duchovní obnovy přes víkendy, jiná vaří v noviciátě bratřím minoritům z celé jižní Ameriky, další se stará o běžný chod našeho kláštera.

● Odkud čerpáte peníze na provoz misijního domu?

Žijeme zcela z Boží prozřetelnosti. To znamená, že nemáme žádný jistý příjem. Někdy máme víc a můžeme tak pomoci více lidem, jindy méně. Jak Pán Bůh dá – a On se vždy stará. Většina darů je z České republiky, ale snažíme se hledat podporu i tady, a jak už jsem říkala, někdy se daří víc a někdy méně. Je to náročné, ale máme mnoho zážitků, jak se Bůh umí postarat i o maličkosti, když něco chybí nebo je velmi nutně potřeba. Stojí nás to hodně odvahy a důvěry, ale tu zkušenost s Boží starostlivostí o nás bych přála každému.

● Spolupracujete nějakým způsobem s Papežskými misijními díly?

Diecéze, ve které působíme, není bohužel uznána jako misijní území, takže nějaká praktická pomoc není tak jednoduchá. Ale pan ředitel Leoš se snaží, jak může, je moc krásné, že se zajímá o české misionáře, chce je znát osobně a pomoci jim, jak se dá. Touto cestou mu chci moc poděkovat!

● Co plánujete do budoucna?

V našem Centru se buduje poutní kostel Božího milosrdenství a vnímáme velkou potřebu poutního domu. Máme zde duchovní poklad (nepřetržitá adorace, denní mše svatá, kněže připravené zpovídat; to tady není běžný standard), ale věřící z daleka – a oni skutečně přijíždí – nemáme kde ubytovat. Máme už k dispozici pozemek, teď jen hledáme peníze, abychom mohli exerciční dům postavit.

● Vy osobně jste v Paraguayi jak dlouho?

Já jsem tady od začátku působení naší kongregace, letos oslavíme 10 let.

● Jak se vám tu líbí?

Je to úplně jiný svět: jiné klima, jiné myšlení, jiná kultura, nádherná příroda, po celý rok spousta ovoce a v létě subtropické vlhké horko. Ta poslední věc se mi teda moc nelíbí.

■ Odměnou za misionářské úsilí může být úsměv.

● Co byste na životě Paraguayců vyzdvihla?

Paraguayci jsou obecně velmi otevření, a to bohužel jak pro dobro, tak i pro zlo. Proto je velmi důležité, s kým se mladí lidé setkají. Bohužel je to často obchodník s drogami a pak už se to s nimi veze. Zároveň jsou velmi emocionální, žijí tady a teď – nedomýšlí důsledky, které to může mít zítra, za týden... S tím souvisí velká nestálost a nestabilita. Naplánovat si schůzku a očekávat, že se setkáte v domluvený čas, je naprosto naivní. Jsou velmi společenšší – prožívají většinu času spolu (doma mají jednu místnost pro všechny, venku sedí se sousedy a popíjejí své pověstné Terere – bylinky zalité studenou vodou). Dobrou stránkou jejich povahy je úžasná víra v Boha a péče o druhé. Když je někdo nemocný, sousedé i cizí lidé mu pomáhají (hlídají děti, snaží se získat peníze na léky či hospitalizaci atd.).

● Přišla na vás někdy krize?

Bez krizí, problémů a těžkých situací není život. Jde o to, jak se k tomu všemu postavíme. Je na našem rozhodnutí, abychom se zvedli, šli dál a do budoucna se poučili. Jedině tak může krize získat smysl a význam. Že přijde, to neovlivníme, ale je na každém z nás, jak ji využijeme, jak se k ní postavíme.

● Nezasteskne se vám čas od času po Evropě?

Jasně, že ano, ale není na to čas :-). Není důležité, kde jsme, ale aby to bylo místo, kde nás chce mít Bůh.

● Co vás naopak potěší?

Mám radost, když můžeme pomoci někomu, kdo to opravdu potřebuje a pomoci si alespoň trochu váží. Mít oporu v komunitě těší a pomáhá. A já mám v komunitě skvělé sestry. Také potěší sem tam kontakt s rodinou přes Skype, Viber či WhatsApp.

● Máte pro čtenáře Misijního zpravodaje nějaký vzkaz?

Nebojte se být důslední, hledejte pravé hodnoty života, a když budete žít v Boží přítomnosti, budete šťastní. Přetrhávejte řetěz zla a začínějte řetěz dobra, neoplácejte zlým za zlo, snažte se o dobro a spravedlnost. Tak bude kousek světa okolo vás hodnotnější, radostnější a to stojí za to. S Boží pomocí je to možné.

Připravil Luděk Bárta ■

■ Liturgické průvody jsou v Paraguai velmi oblíbené.

Z Paraguayského deníku otce Robina

V lednu a únoru 2015 se do paraguayské minoritské misijní stanice na tři týdny vypravil také **P. Robert Mayer**, známý také jako Robin či Robinek. Své zážitky z této jihoamerické misie si zapisoval do deníku. Soukromé zápisky byly po tragické smrti otce Robina v roce 2016 vydány ve vzpomínkové knize **Děčka, valíme do nebe**. Díky svolení nakladatelství Flétna do nich mohou nahlédnout i čtenáři Misijního zpravodaje. Součástí publikace je nejen tento deník, ale také vzpomínky, přednášky, životopis či svědectví známých. Kniha vyhrála anketu Katolického týdeníku Kniha čtenářů 2016.

24. ledna 2015

...Noviciát je nádherný, postavený před dvěma roky. Hned bych si na tomto místě noviciát zopakoval. Jsou zde hoši z celé Jižní Ameriky a je jich jedenáct. Po dobrém obědě, který připravila sestra Anna, se vydáváme do kaple na Hodinku uprostřed dne. Po ní se bratři jdou připravit na odjezd do Quarambaré, kde budou čtyři naši bratři obnovovat sliby (čistotu, chudobu a poslušnost) na jeden rok. Já v té době chodím okolo kláštera po zelené travince a modlím se růženec. Společně odjíždíme do Centra Božího milosrdenství a v 15.00 se společně modlíme korunku. Bratři se potom seznamují s tímto místem a já jdu s otcem Markem na „pokec“ do kláštera. Vzpomínáme na staré časy a plánujeme nové :-). Společně odjíždíme kolem 17.00. Bratři v Quarambaré mají krásný kostel i klášter s velkou zahradou. Lidi zde chodí do kostela asi jako na jižní Moravě. Oslava v kostele je krásná a radostná, i když nerozumím skoro nic. Malým pohoštěním ve zdejší farní škole, která patří bratřím, končíme dnešní setkání. Ještě že umím polsky, neboť jsou tady bratři z Polska. U oltáře bylo šest kněží, z toho čtyři Poláci, jeden Ital a jeden Čech. Z těch čtyř Poláků tři nosí jméno Marek, naštěstí každý je v jiném klášteře. Zde ve městě pracují také sestry alžbětinky z Polska. Místní mládeži jsem

P. Robert Mayer

se narodil 6. října 1974 v Čejčci. Vstoupil do řádu minoritů, kde složil v roce 2006 věčné sliby. Po studiích v kněžském semináři v polské

Lodži přijal 12. dubna 2008 v Opavě z rukou ostravsko-opavského biskupa Františka Václava Lobkowicze svátost kněžství. Poslední roky působil v brněnském řádovém konventu, byl farářem minoritské farnosti při chrámu sv. Janů v Brně, kostela sv. Gotharda v Modřicích a sv. Markéty v Přízřenicích. S otcem Robertem se seznámily také stovky mladých lidí při františkánských setkáních na Cvilině u Krnova, které v posledních letech vedl. V pondělí 1. února 2016 utrpěl vážný úraz, byl hospitalizován na oddělení ARO v Brně, kde v pátek 5. února 2016, na sv. Agátu, zraněním podlehl.

Zdroj: www.doo.cz ■

■ Sestra Františka, otec Robin a sestra Agáta před Centrem Božího milosrdenství v Areguá.

■ Ruiny jezuitské redukce z 18. století; obě fotografie převzaty z knihy Děcka, valíme do nebe.

zaspíval horalskou ukolébavku Spi můj malíčkový broučku a oni mi na oplátku zaspívali píseň v guaraní. Po namáhavém dni se vracíme zpět do Centra, kde s o. Markem a sestrou Františkou povídáme u sester v refektáři o budoucnosti. Ale jak víme, tu zná jen Pán, takže se nechme překvapit. Ještě na závěr dne jdu pozdravit Pána Ježíše do kaple a za půl hodiny se vydávám do pokoje, abych mohl pokračovat v psaní tohoto překrásného deníčku :-).

9. února 2015

Ráno v 6.30 jedeme směr redukce a před námi je ještě asi 150 km. Každý možná neví, co jsou bývalé jezuitské redukce – jakási misijní městečka založená jezuitou pro evangelizaci indiánů. V redukcích se podařilo skloubit jak přijetí křesťanské víry domorodými obyvateli, tak i ekonomický rozvoj, který do oblasti jezuité přinesli. Na místo první a největší redukce Santísima Trinidad (Nejsvětější Trojice) přijíždíme v 10.00. Tuto redukci založili jezuité v roce 1726 a fungovala zhruba 80 let. Je neuvěřitelné, co dokázalo za tento čas asi patnáct jezuitů. Z toho vždy na jednom místě byli jen tři jezuité. Co všechno člověk dokáže, když se odevzdá Pánu. Prohlídku vedla průvodkyně, která také pocházela z kmene Guaraní, jak se sama přiznala. V redukci žilo asi 30 rodin, byla tam také škola, různé dílny a pole, kde pěstovali zeleninu. Na tomto místě předtím rostl prales. Z blízkého, asi 1 km vzdáleného lomu, těžili kámen (pískovec), ze kterého vytesávali větší i menší kostky neboli kvádry přímo na místě. Další jezuitskou redukci navštívíme o 30 km dál. Jmenuje se Jesús de Tavarangué a byla založena dříve, v roce 1865. Rozlohou je menší než Trinidad. (...)

Aktuální projekty PMD v Paraguaji

Čeští dárci prostřednictvím PMD přispívají v současné době v Paraguaji na pět projektů. PMDD hradí čtyřem stovkám domorodých dětí v Pilcomayo školní pomůcky a potřeby a náklady na dopravu. Dílo šíření víry kromě podpory katechistů a běžných výdajů v diecézi Chaco Paraguayo podporuje také tvorbu slovníku z jazyku Ayoreo pro katechety (tento slovník je určen k systematickému formování laiků, mládeže i dospělých ze Společenství Carmelo Peralta) a budování personálních kapacit, aby byla posílena duchovní formace misionářů.

Jak vznikly misie?

Být misionářem znamená sloužit Bohu a lidem. Hlavním úkolem misionáře je hlásat evangelium, tedy dělit se o svou radost z víry a pomáhat potřebným, často ve velmi nehostinných až nebezpečných podmínkách. Setkává se nejen s bídou a nemocemi, ale také s násilím. Cele se však obětoval Bohu a s vědomím, že Bůh si jeho život kdykoliv může vzít, pro Něj pracuje.

Evangelizační činnost prvních křesťanských misionářů je spojená se samotnými začátky křesťanství před dvěma tisíci lety a vychází z Ježíšových slov: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ Mt 28,19–20

Nejstarší záznamy o počátcích misii najdeme v knihách Nového zákona (např. ve Skutcích apoštolů anebo v Listě Římanům).

Poslání i politika

Původ slova „misie“ je latinský. Vzniklo ze slovesa „mittere“, tedy „poslat, posílat“. Rozdíl mezi samotnou evangelizací a misijním posláním je právě v sociálním aspektu misionářské práce. Misionář nejenže přispívá k šíření víry, ale také pomáhá tam, kde je třeba. Z historického hlediska není misionářská činnost vnímána vždy pozitivně, protože byla také zneužívána k naplňování politických záměrů a kolonizaci. Velký rozmach misie zaznamenaly po objevení Ameriky a dalších dosud neprobádaných území. I když ne vždy bylo misionářské působení šťastné, právě díky práci misionářů máme zaznamenánu spoustu jedinečných vědeckých informací z mnoha oborů – ať už lingvistických, přírodovědeckých nebo humanitních.

Důležitou součástí misijního úsilí bylo překládání Bible do jazyků celého světa nebo osvětová a vzdělávací činnost. Misionáři však naráželi i na mnoho „politických“ problémů, a to i v samotné katolické církvi. Sporná v tomto ohledu byla metoda akomodace, což byl způsob misijní práce, který respektoval původní kulturní prvky evangelizovaného obyvatelstva, pokud nebyly považovány za vyložené pohanské. Jednalo se tedy o snahu přiblížit se původní kultuře i náboženství. Více se o této metodě dočtete např. v článku „Dialog s nekřesťany a akomodační (adaptační) misijní metoda jezuitů“ slovenského publicisty a spisovatele Karola Dučáka, který je k přečtení na stránkách www.fatym.com. Řím však tento způsob práce zakazoval a spor o akomodaci byl jednou z příčin rozpuštění jezuitského řádu v druhé polovině 18. století.

Jezuitské redukce v Paraguayi

Jak už jste se mohli dozvědět z cestovního deníku otce Mayera, v Paraguayi najdete pozůstatky misijních aktivit jezuitských mnichů, kterým se říká „redukce“. Jednalo se o hospodářsky samostatné indiánské vesnice založené v 17. a 18. století, které tvořily tzv. jezuitský stát. Cílem těchto redukcí se stalo šíření křesťanství mezi domorodci kmene Guarani, ale zároveň v nich byl vybudován velice promyšlený vzdělávací, ekonomický a sociální systém. Jejich obyvatelé si byli rovni a navzájem se podporovali. Podle doložených dokumentů např. pokud mladý pár uzavřel sňatek, dostal od své obce k užívání dům se základním zařízením a kouskem pole. Svatební výdaje rovněž uhradila celá komunita. Jejich společnost byla podle jezuitské vize založena na principech lásky k Bohu a lásky k bližnímu. Neuplatňovalo se zde pronásledování kvůli víře, politickému názoru, ani zde nebyly vykonávány tresty smrti. Skutečně nebezpeční lidé byli z těchto redukcí navždy vykazováni.

Jezuitský stát vznikl v roce 1609, kdy byla založena první redukce, a zanikl roku 1768, kdy byli jezuité z Paraguaye vyhnáni a jejich zřízení násilně zničeno. Skládal se celkově z třiatřiceti redukcí ležících v jezuitské provincii Paraguay, která v té době měla daleko větší rozlohu, než je současný stát Paraguay. V roce 1732 žilo v jezuitském státě kolem 141 000 obyvatel kmene Guarani. Hospodářství státu se opíralo především o zemědělství, ale důležitou roli hrál i rozvoj řemeslné výroby, což byla evropská dovednost, kterou právě misionáři rozšířili i mezi domorodce a tím změnili jejich život.

Významným faktorem rozvoje bylo i důsledné pěstování principu solidarity v dobách nouze. Redukce si vzájemně vypomáhaly např. potravinami, když jich někde bylo nedostatek, případně starší redukce vypomáhaly nově založeným vesnicím např. tím, že jim dávaly k dispozici svá zemědělská zvířata. Přestože byl jezuitský stát na vysoké úrovni, brzdila jeho ještě pokročilejší ekonomický rozvoj mentalita Indiánů, kteří sami o sobě nebyli nijak usilovní. Redukce se také potýkaly s nepřátelskými nájezdy, válečným nasazením pro španělskou korunu, morovými epidemiemi, živelnými pohromami, stejně jako s exportem a importem.

■ Nezbytné vybavení misionáře.

■ Ruiny misie v paraguaském Trinidadu.

■ Ruiny misie v argentinském San Ignaciu.

■ Detail výzdoby.

Od úsvitu do soumraku

Podle slovenského spisovatele a publicisty Karola Dučáka, který se historii jezuitského státu věnuje, jezuitským misionářům nešlo při budování redukci primárně o dosahování vysokých zisků a hromadění kapitálu, ale o duchovní a hmotné blaho původních obyvatel. Na to však bylo zapotřebí používat odměn i trestů: „*Jezuité nepoužívali drastické donucovací metody při plnění zemědělských úkolů a snažili se využívat pro motivaci indiánů k práci moudré a nenásilné postupy – laskavost, propojení pracovních aktivit s hudbou a hrou, prohlubování víry v Boha, či drobné pozornosti. Nejčastějšími prostředky pozitivní motivace ze strany kněží byly pochvaly, malé odměny, povzbuzení a ocenění. (...) Indiáni často nesplnili svoje pracovní povinnosti, nechali na svých rodinných polích shnit úrodu, nebo snědli osivo, určené k setbě, ba stalo se i to, že zabili a snědli tažný dobytek, který jim byl přidělen na orbu. Každému udělení trestu předcházelo důkladné vyšetřování. Tresty byly odstupňovány podle míry zavinění.*“ I když podle něj domorodci nevyužili celkový potenciál, který jim moudří a vzdělaní jezuité nabízeli, představovaly jejich redukce jedinou průmyslovou zemi Jižní Ameriky v té době. „*Zejména v 18. století dosáhly jezuitské redukce v Paraguaji pozoruhodný hospodářský rozmach a vysloužily si obdiv a uznání i u takových nepřátel katolické církve a samotného jezuitského řádu, jako byli francouzští osvícenci Buffon, Raynal, Montesquieu, Voltaire, Rousseau, Diderot, či d'Alembert.*“

Souhrou mnoha okolností došlo roku 1773 k dočasnému zrušení jezuitského řádu, kterému předcházelo vyhánění jezuitských bratrů z jejich působišť všude po světě. „Nejcitelněji je postihlo vyhnání z Portugalska, Španělska a jejich kolonií v letech 1759–1767. V roce 1768 nakonec vyhnali jezuitu také z Paraguaye. Guaraniové se s touto křivdou nikdy nesmířili a často se obraceli na španělské panovníky se žádostmi o návrat jezuitů a znovuzavedení starých poměrů. Španělská koruna však Guaranium nikdy nevyhověla. Ani obnovení jezuitského řádu v roce 1814 situaci nezměnilo a jezuitský stát se ke škodě Indiánů, ale i celého lidstva, nikdy nepodařilo vzkřísit z mrtvých. Ten zůstal jednou provždy minulostí a mementem lidské zloby, která nejednou zničila i ta nejušlechtilější lidská díla.

■ Informace byly čerpány z článku Karola Dučáka a jeho knihy *Božie svetlo v temnotách Paraguaja. Jezuitský štát 1609 – 1768.* (Nitra: Spoločnosť Božieho slova, 2012. 470 s.)

Misionářské úsilí v číslech

Afrika

Roku 1910 bylo v Africe jen 9 % křesťanů, z nichž 80 % žilo ve 4 zemích: v Etiopii, Jižní Africe, Egyptě a na Madagaskaru. V roce 1970 počet křesťanů na kontinentě stoupl na 38,7 %. Podle údajů z roku 2010 se ke křesťanství hlásilo 48,3%, a v roce 2020 by to mělo být kolem 49 %. Největší zastoupení mezi nimi mají katolíci (34 % všech afrických křesťanů).

Asie

V roce 1970 zde bylo 4,5 % křesťanů z celkové světové populace, v roce 2010 se podíl zvýšil na 8,2 % (z toho je 3,3 % katolíků), předpoklad na rok 2020 je cca 9 %. Na Blízkém Východě podíl křesťanského obyvatelstva klesá. V 70. letech minulého století se tam ke křesťanství hlásilo 7,3 % obyvatel a předpokládá se, že v roce 2020 v této oblasti bude žít zhruba 5,5 % křesťanů. Naopak ve východní části Asie je nárůst nejvyšší, což je způsobeno zejména konverzem v Číně, kde v roce 1970 připadalo na celkový počet obyvatel 1,2 % křesťanů, zatímco o 40 let později se toto číslo zvýšilo na 8,1 %.

Latinská Amerika

V 70. letech minulého století se ke křesťanství hlásilo 94 % obyvatel Latinské Ameriky, předpokládá se však, že během 50 let tento podíl asi o 2 % klesne. Cca 80 % je katolického vyznání. Nejvíce jich žije v Mexiku a Brazílii. Zvyšuje se však počet lidí, kteří přecházejí k tzv. letničnímu hnutí, které vzniklo v USA. Díky jistě přitažlivosti a dynamice jejich shromáždění dnes představuje nejprogressivnější rostoucí skupinu křesťanů moderní doby.

Misie v současnosti

Novodobé směřování misijního úsilí katolické církve ovlivnily výsledky 2. vatikánského koncilu, který probíhal v letech 1962–1965. Papež Pavel VI. vydal v návaznosti na tento koncil dokument *Evangelii Nuntian-di*, ve kterém prohlásil, že křesťanství není striktně navázáno na jednu konkrétní kulturu, a proto by misionáři měli při evangelizaci odlišných kultur usilovat o zachování všech dobrých původních kulturních prvků. V případě, kdy dojde ke střetu dvou odlišných systémů, misionář by se měl umět chovat tak, aby to mezi domorodci bylo vnímáno jako přirozené.

■ Tradiční kulturní zvyklosti Afričanům zůstávají i po přijetí křesťanské víry.

■ V Papui Nové Guineji se ke křesťanství hlásí více než 96 % obyvatel.

Není jednoduché počítat, kolik dnes ve světě působí misionářů, ale podle publikace Christianity in its Global Context bylo v roce 2010 bylo vysláno do zahraničí cca 400 000 misionářů. Spadají sem křesťanští misionáři ze všech tradic a denominací, ale nejsou zde zahrnuti misionáři věnující se misii ve své vlastní zemi. Podle údajů z roku 2010 vyslaly nejvíce misionářů tyto země: USA, Brazílie, Francie, Španělsko, Itálie, Jižní Korea, Spojené království, Německo, Indie a Kanada. Nejvíce zahraničních misionářů potom přijaly opět Spojené státy, následně Brazílie, Rusko, Republika Kongo, Jihoafrická republika, Francie, Spojené království, Argentina, Chile a Indie.

Evropa

Mezi lety 1910–2010 evropská křesťanská tradice zaznamenala velké změny. Na počátku 20. století byla populace téměř výhradně křesťanská (94,5 %), o sto let později toto číslo kleslo na 78,6 %. Ačkoliv římsští katolíci mají mezi evropskými křesťany stále většinu, jejich počet soustavně klesá (předpoklad v roce 2020 je 37 %). Stejná situace je také u protestantských církví (cca 9 % evropských křesťanů v roce 2020). Příčiny poklesu jsou různé. Přispívá k tomu jak pronikání sekularistických tendencí do společnosti, individuální nespokojenost a odcizení, tak opouštění institucionalizovaného způsobu víry a umírání starší populace, která se k tradičním náboženstvím hlásila. Mladší ročníky se potýkají s výše uvedenými faktory a nastává u nich odklon od zaběhnutých forem vyznávání víry. Budoucnost křesťanství v Evropě pravděpodobně ovlivní přistěhovalci, ale také misionáři mladých církví, vysílání do Evropy.

Austrálie a Oceánie

Zvýšení nárůstu počtu křesťanů v této oblasti v letech 1910 až 1970 (z 78,6 % na 92 %) je způsobeno úspěšnou misionářskou aktivitou zejména protestantských církví (patří k nim kolem 40 % věřících v této části světa). Avšak 70. léta minulého století byla vrcholem a od té doby počet křesťanů klesá i zde z důvodu sekularizace společnosti (zejména v Austrálii a na Novém Zélandu, které této oblasti demograficky dominují). Přispívá k tomu i pokles počtu konvertitů v Melanésii, Mikronésii a Polynésii.

■ zdroj: <http://www.gordonconwell.edu/ockenga/research/documents/ChristianityinitsGlobalContext.pdf>

Misionář 20. století

Životní svědectví Jana Pavla II.

„Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal!“ 1Kor 9,16

Svatý otec Jan Pavel II. patří bezpochyby mezi největší misionáře 20. století. Od počátku svého pontifikátu věnoval velkou pozornost misijnímu působení. Uskutečnil 104 cest do zahraničí, po Itálii jich podnikl 146 a po římské diecézi 748 – celkem tedy téměř 1000 misijních putování. Několikrát procestoval celý svět a nasazoval všechny své síly, aby se o lásce Boží dozvědělo co nejvíce lidí. V encyklice Redemptoris missio vybízí k podobnému úkolu i nás: „*Misijní poslání platí pro všechny křesťany, pro všechny diecéze a farnosti, pro církevní instituty a společenství*“ (RM 2).

Každý rok na Misijní neděli prosil o misijní spolupráci. Ve svém posledním poselství v roce 2005, kdy si jako téma vybírá: „Misie: chléb lámaný za život světa“, se zamýšlí nad významem Eucharistie a vybízí ke kontemplaci Pána Ježíše v „lámaném chlebu“ obětovaném za celé lidstvo:

„Když následujeme jeho příklad, jsme i my povoláni dát život za naše bratry a sestry, zvláště za ty nejnuznější. Tímto způsobem Eucharistie, zatímco pomáhá plně pochopit smysl misíí, vede každého věřícího a zvláště misionáře, aby byl ‚chlebem lámaným za život světa‘. Když se živíme Tělem a Krví ukřižovaného a zmrtevýchvstalého Krista, nemůžeme si tento ‚dar‘ nechat jen pro sebe; naopak se o něho musíme dělit. Vášnivá láska ke Kristu dodává odvahu Krista hlásat. I dnes Kristus velí svým učedníkům: ‚Vy jim dejte jíst!‘ (Mt 14,16). Církev potřebuje muže a ženy ochotné úplně se zasvětit velké události evangelia. Využívám ještě jednou této příležitosti, abych vyzdvihl cennou službu Papežských misijních děl a pozval vás všechny, abyste je podpořili velkodušnou duchovní i materiální spoluprací.“

Jan Pavel II. chtěl, abychom byli skutečně „katolickými“ a nikdy neváhali nabídnout sebe jako „chléb lámaný za život světa“. Jsem si jistý, že on sám nám jako správný misionář právě v tomto šel tím nejlepším příkladem!

■ Ukázka z knihy P. Jiřího Šlégra Poklady misíí, kterou si můžete objednat v online katalogu na www.missio.cz.

Ze vzpomínek misionáře P. Jana Meda

Významným novodobým českým misionářem byl salesiánský kněz Jan Med. Osud ho v polovině 30. let minulého století zavál do Indie, kde nakonec působil po zbytek svého života. Čím byl jeho misionářský život naplněn, se dozvídáme ze vzpomínkové knihy nazvané V jeho jméne, z níž vám nabízíme ukázkou.

V Ostravě jsem byl jen rok a půl. Obdrželi jsme zprávu, že hlavní představený, otec Candela, přijede na vizitu. Byla to pro mne Bohem seslaná příležitost. Znovu se otevřela stará touha jít do misí. Mluvil k nám o dalekých misích, kde nutně potřebuje lidi. Přestože jsem byl už jednou odmítnut v noviciátě, dodal jsem si odvahy a řekl mu, že jsem připraven jít kamkoliv do misí. Poradil mi, ať si napíši žádost hlavnímu rektorovi. (...) Nakonec se můj sen, jít do misí, tedy splní. Plný radosti jsem se připravoval na cestu do dalekých zemí. Myslel jsem na Čínu, kde bylo podle mých informací nejvíce příležitostí a největší potřeba. Žádný z mých nadřízených nevěděl, že mám povolení a pozvání od samého hlavního rektora. Ovlivnilo to ale zle má studia filosofie. Právě jsme začínali a já studia přerušil a odešel do misí. Bral jsem to jako výzvu. (...)

Náhodou jsem potkal italského kněze, otce Cinato, který byl prvním provinciálem indické provincie Madras. Přišel hledat nové adepty pro misie do Madrasu. Mně to mohlo být vlastně jedno, neznal jsem misie nikde. Tak jsem řekl nadřízeným: „*Dělejte, jak chcete.*“ Tak jsem byl přidělen do Madrasu a ne do Číny. (...)

V té době jsme byli svědky fanatismu Italů, klanějících se Mussolinimu. Neviděli před sebou nebezpečnou budoucnost. Souhlasili s napadením Habeše a Balkánu. My ze severní Evropy jsme s nimi nemohli souhlasit a drželi jsme se stranou jejich nadšení. Šest týdnů našeho pobytu v Ivrei rychle uběhlo a my byli připraveni na cestu. Pro mne to byla příležitost naučit se trochu italsky a žít s bratry, kteří mluvili jinak a měli i jiné vzdělání.

Do Indie

Ještě jednou jsme se vrátili do Benátek, města gondol a kostela sv. Marka. 11. listopadu 1935 jsme nastoupili na loď do Indie. (...) Měli jsme pravidelné společné modlitby a mše svaté

■ Život chudých Indů se i v dnešní době odehrává především na ulici nebo v chatrčích tvořících slumy.

■ V indických školách nosí děti uniformy.

■ Cestování je složité i dnes.

ve velkém salonu. Někteří z otců a sester, kteří jeli s námi buď do Indie nebo Indočíny a Siamu, dělali apoštolát mezi cestujícími. Hodně jsme zpívali a jedenáct dnů cesty z Benátek do Bombaje uteklo, aniž bychom se nudili. Naše loď „Conte Verde“ přijela do Bombaje 22. listopadu 1935. Vylodili jsme se, abychom pokračovali v našem indickém poslání. (...) Dokonce ani v Madrasu jsme neměli zůstat dlouho. Byli jsme určeni pro Tirupattur v Severním Arcotu asi 200 km od města. Byl to dům pro noviciát a pro všechny nově příchozí. Tirupattur se pro nás stal novým domovem a já bych si nikdy nepomyslel a ani ve snu mě nenapadlo, že se stane mým nejlepším domem. Byl to otec Carreno (čti Kareño), Španěl, co dokázal, že se zde každý cítil jako doma. Byl duší společenství, vše ve všem: rektor, novicmistr, farní kněz a inspirace všem. (...)

Museli jsme čelit mnoha obtížím. Chudobu bylo cítit všude, neboť provincie byla zcela nová a provinciál byl přísný. Profesori byli nezkušení a my jsme byli všichni velmi mladí. Tvořili jsme národnostní slepenec. Mezi studenty byly propastné rozdíly. Angličtina byla samozřejmě hlavní předmět a já byl ve třídě s několika anglickými kleriky. Žádný div, že když jsem s obrovským úsilím ukončil svůj první sloh, poznamenal můj učitel angličtiny, otec Hogeý: „*Tvoje angličtina je daleko od angličtiny.*“ Ta poznámka byla na místě. Ale dělal jsem, co jsem mohl a překonával své chyby v jejím učení. (...)

Práce v provincii

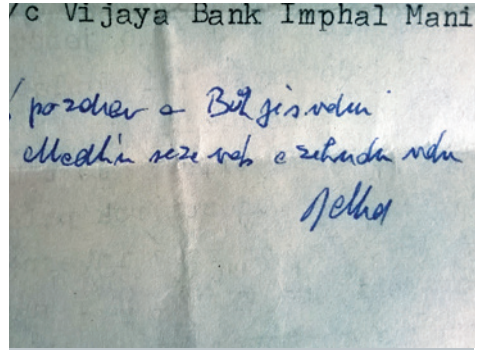
Celá jižní Indie patřila pod naši provincii. Tehdy byl centrem Madras. Ale patřily do ní celý Tamilnadu, Bombay, Goa, Kerala a Srí Lanka. Později byly přidány ještě státy Andhra a Karnataka. Bylo to dost, abych se polekal. Ale nikdy jsem nezapomněl, že Bůh je všude a my stojíme před jeho tváří. Ale jak být ve styku s jednotlivými domy? Pravda, vlaky a autobusy byly všude, ale bylo jimi složité cestování.

Mgr. Mathias byl záchranou. Věnoval Provincii velkého Chevroleta. Ale já jsem nepovažoval za přiměřené jezdit tak velkým autem a navštěvovat naše chudé domy a často ubohé misie tak luxusním vozem a předvádět se jako „barra saheb“. Rozhodl jsem auto prodat a koupit skútr, který jsem považoval za přiměřenější a kompatibilní s mým náboženským životem a prací. Skútr vypadal skromněji a mně docela vyhovoval.

Neměl jsem rád, když mi lidé sloužili. Na skútru jsem obsáhnul celou provincii, držel se na nižší úrovni a hlavně jsem byl soběstačný. Dlouhé cesty mi přinášely odpočinek a uvolňovaly

■ Jeden z křesťanských kostelů.

■ Úryvek z dopisu P. Meda.

napětí. Byly cvičením pro moje tělo a udržovaly dobře moje reflexy. Také mi dovoľovaly modlit se o samotě a nahlas. Byl mi doporučován silnější motocykl, ale já jsem dal přednost skútru také proto, že měl rezervu pro případ píchnutí. (...)

Po návratu z dlouhé cesty jsem se nejdříve okoupal, protože jsem se potřeboval ochladit. Potom jsem prohlédl tisk, který došel během mé nepřítomnosti, abych se dověděl, co se dělo. Pak jsem roztřídil poštu, která se nahromadila na stole, abych odpovídal podle důležitosti, protože spolubratři čekali na mou odpověď. To mi zabralo hodně času. Kromě toho se konaly také porady. Nebyly ovšem tak časté jako nyní. Měl jsem dobrou sestavu poradců: otce Dabové, Sandanam, Tuena a další.

Když jsme posoudili stav provincie, jak jsme ji přejali, shledali jsme ji v pořádku a naše postavení bylo dobré. Mohli jsme s důvěrou čelit výzvám. Vládl dobrý duch a z formačních domů přicházely větší skupiny bratří a kněží, takže jsme se rozhodli nejen udržet stávající domy, ale připravovat i zásadní rozvoj provincie.

A z Boží milosti jsme dostávali pozvání, odkud jsme to nečekali. Marie nás viditelně vedla a bratři byli připraveni udělat, co jsme po nich chtěli. Pro úctu všech spolubratřích bylo pro mne snadné požádat je o pomoc, kterou štědrě a ochotně nabízeli. A Bůh nám přál, abychom nikdy nepocítovali nedostatek. Tehdy jsme byli turínským ústředím postaveni před úkol konsolidovat celou kongregaci. Existující centra měla být posílena a neměly být otevřeny žádné nové domy. V zásadě to bylo v pořádku, poněvadž ukvapené otevírání nových domů mohlo zeslabit ducha kongregace. Nadšení některých bratří směřovalo do mnoha stran a mohlo způsobit chaos. Byli jsme připraveni dodržovat příkazy dané kongregaci, jako celku. Avšak v provincii Madras jsme měli silné postavení. V North Arcot jsme měli dobře fungující aspirantát a mnoho nových povolání plnilo naše formační domy. Všichni byli smysluplně zaměstnáni. (...) Historie ukázala, že kongregace mohla v Madrasu a na jihu růst a že jsme byli schopni pomáhat jiným provinciím vysíláním našich misionářů. Stačí se podívat do výkazů kongregace. Ty ukazují, že Indie je nyní druhá v počtu členů za Itálií, ale jistě se brzo dostane na místo první. Indické provincie se plní mladými lidmi, zatímco evropské provincie mají většinou starší bratry.

Bůh inspiroval otce Carreno pro projekt silného aspirantátu v Tirupatturu, který potom následovaly ostatní indické provincie. Přineslo to nečekané plody v celé Indii a nyní se rozlévá do ostatních částí světa.

Když jsem se díval na mapu provincie, viděl jsem, že jsme dobře usazení v Madrasu, Bombay, Goa a začínáme v Kerale. Ale celá centrální vrchovina je bez naší přítomnosti. Na Srí Lance je jeden salesiánský dům, ale více se tam nedá dělat pro rozdílnou situaci s nepřekonatelnými problémy. Do Keraly jsem moc nechtěl, poněvadž tam působilo už mnoho katolických institucí a farností. Podle mne nebylo potřeba jít do prostoru Syrského ritu, neboť jsem cítil, že tam nejsme potřeba. Mezitím jsme přemýšleli, co dělat a kde začít. Ale Boží Prozřetelnost nám dala první úkol, který byl splněním přání bývalého provinciála. Byla to škola v Egmore, Madras.

Práce s chudou mládeží

Egmore je noblesní čtvrť Madrasu poblíž nádraží. Bohatý muž De Monti poskytl arcibiskupovi Mathiasovi dobrý kus země na školu. Byla to čtvrť střední třídy, kde žily mnohé katolické rodiny. Arcibiskup dar přijal a slíbil, že tam škola bude stát. Napřed se obrátil na jezuity. Ti začali plánovat a shromažďovat prostředky. Ale návrh neprošel jejich ústředím a ubozí jezuité museli poslechnout. Projekt osířel. Ale slib je slib a tak se arcibiskup obrátil na otce Pianazziho, tehdejšího provinciála a ten slíbil pomoci v tak naléhavé záležitosti.

Ale v tu dobu byl zvolen do rady a tuto záležitost jsem převzal já. Moji poradci nebyli pro, protože škola by sloužila jen lepším vrstvám společnosti. To přišlo později vícekrát do úvahy, protože jsme školu nemohli udržet v našem charisma. Sdělil jsem generálnímu představenému naše stanovisko, ale dostal jsem odpověď, že je třeba pomoci arcibiskupovi. Tak jsme tento úkol přijali z poslušnosti a škola se stala nedůležitější v Madrasu a mnoho katolíků na ní získalo dobré vzdělání. (...)

Starý gunturský biskup Ignatius velmi miloval chudé děti a založil pro ně v Guntur učňovskou školu. Přestože měla stolařské a tiskařské centrum, bylo obtížné sehnat vhodné lidi schopné zajistit jejich chod. Vzali jsme pozvání jako Bohem seslanou příležitost podílet se na aktivitách pro chudou mládež. S otcem Oregliou jsme se na skútru jeli podívat, co se dá

P. Jan Med

se narodil 13. dubna 1916 v Jihlavě, měl sedm sourozenců (jeho bratr Oldřich se stal také knězem-salesiánem). Ve svých třinácti letech odešel k salesiánům do Fryštáku. V roce 1933 se vydal do noviciátu na Slovensku, kde 31. července 1934 složil své první řeholní sliby. Rok nato, 11. listopadu 1935, nastoupil v italských Benátkách na loď a vydal se do Indie. V Bombaji přistál 22. listopadu 1935. V roce 1943 zde byl vysvěcen na kněze. Založil školu Dona Bosca v Tirumpatturu v Tamilnadu, která je nyní známou samosprávnou školou. Pracoval také na založení teologické university v Bangalore

a university Dona Bosca v Maram. Napsal několik knih. Jeho sborníku duchovních písní se dosud prodalo přes 100 000 výtisků. Otec Med je mnoha Indy považován za svatého muže, protože nezištně pomáhal mnoha lidem z různých kmenů, kultur a náboženství. Jeho snahou bylo rozšířit vzdělání mezi lidmi z nedostupných hor bez potlačení místních tradic, kultury a jazyka. P. Med zemřel 25. ledna 2011. (zdroj: www.sdb.cz)

■ Udržovat v chodu staré stroje, které Evropané už dávno vyřadili z provozu, vyžaduje při práci další úsilí navíc.

dělat. V zařízení jsme našli kopu živých dětí připravených pracovat. To bylo výzvou pro nás salesiány zahájit činnost pro chudou mládež. (...)

Ideální misijní země – Goa

Goa má svůj vlastní šarm. Lateritní půda (červená zem, běžná v tropech) je chudá, ale dostatečná pro zemědělství, protože vydatné deště dávají dostatek vláhy. Vnitrozemí je bohaté na železnou rudu. Goané jsou podobni Mangaloranům. Mají sklon migrovat do jiných částí Indie, Pákistánu, Afriky, na Střední Východ a jinam. V regionu není velký průmysl a lidé jsou chudí a staromódní. Vůdčí skupina jsou Conkanové, velmi hrdí na svou portugalskou minulost. S jazykem převzali i portugalské zvyky a náboženství. Goané jsou převážně katolíci. (...)

Goa byla na počátku ideální misijní zemí. Měla dobré spojení s Bombají i Karáčí ze svého přístavu v Marmagao. Otec Carreno dychtivě podporoval povolání salesiánských bratří. (...) Rozhodl otevřít ihned čtyři odborné dílny. Dostal z Evropy nějaké starší stroje, ale pro nedostatek náhradních dílů bylo obtížné udržet je v chodu.

Začali jsme s tesařstvím a truhlářstvím pod vedením bratra Francise, který byl prakticky založen a vyráběl nábytek a zařízení pro ostatní oddělení. To nebylo tak obtížné, protože dřevo je vždy dosažitelné. Spolupracoval také na zkrášlení interiéru svatyně Božského srdce. Strojní dílnu vedl bratr Hlond a asistoval mu bratr Montaro, italský salesián, který přišel z Calcutty. Byly repasovány některé stroje, které přivezl otec Carreno z Evropy. Svářečské práce něco vydělávaly a tak jsme měli prostředky na materiál pro výuku soustružnické práce a údržbu soustruhů.

Tiskařské práce byly zahájeny ještě na šlapacích strojích, ale otec Carreno zajistil brzo lepší stroje. Vedl je bratr Buggeia, který začal i s tiskem pro veřejnost. Bratr Manzana zahájil své umělecké práce se dřevem, železem a sádrou. Otec Casteli jim přiděloval z našich skromných prostředků vše, co mohl. Naše čtyři dílny něco málo vydělávaly také díky jejich propagaci z naší strany. Tak jsme mohli zahájit přípravu mladých aspirantů k salesiánskému bratrství. I když jsme byli chudí, láska, která panovala mezi námi, vytvářela ostatní. Všichni bratři vynikali ve svých oborech a všichni byli také mnohem starší než já. Byli příkladně zbožní. (...)

[Ukázka z knihy: *V Jeho jméno* (Podrobné vyličení příběhu otce Jana Meda, *sdb*)]

Téma připravila Veronika Pavlů ■

My se ptáme, misionáři odpovídají

V dějinách misíí mají Češi, Moravané i Slezané nezastupitelné místo. Obyvatelé malé středoevropské země dokázali v minulosti zmapovat tok Amazonky (Samuel Fritz), vytvořit první plán Pekingů a učit čínskému císaři matematiku (Karel Slavíček), nebo vytvořit latinsko-arabský katechismus (Remedius Prudký). Ani v současné době se nemáme za co stydět, čeští misionáři působí na všech kontinentech, pomáhají šířit víru a pomáhají potřebným. Položili jsme jim několik otázek.

● Proč jste se rozhodla odejít do misíí?

S. Milada, Kongregace Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie III. řádu sv. Františka z Assisi, Tartu, Estonsko: Jsem řeholní sestra malé kongregace. O naší misijní komunitě jsem samozřejmě celé roky věděla a radovala se z působení sester v Tartu. Sama jsem ale o misijním působení neuvažovala, ani jsem nevnímala, že bych se mohla nabídnout. Tušila jsem však, že kdyby toto povolání do misíí přišlo, tak ho neodmítnu. Rozhodla jsem se tedy jít do misíí po návrhu matky představené, zda to nechci zkusit. Vnímala jsem, že nyní nastal čas, kdy to Pán žádá, či zve a dal mi také sílu odpovědět a vykročit.

S. Jarmila Chorovská, Dcery Marie Pomocnice, Venezuela, pastorační kmene Yanomami: Protože jsem cítila, že mě Bůh k této službě volá. Nedal mi pokoj, až do té chvíle, kdy jsem na jeho volání odpověděla ANO.

● Jak přiblížit rozdíl mezi misionářem a humanitárním pracovníkem? Lidem často tyto činnosti splývají v jedno.

S. Milada: Jako misionář mohu sloužit jako humanitární pracovník, ve školství, v nemocnici a v jiných oblastech. Ale humanitární pracovník, učitel a zdravotník nemusí být misionářem. Hlavním úkolem misionáře vnímám jeho poslání nést Boží Slovo, lásku, světlo lidem, kteří Krista a evangelium neznají.

S. Jarmila: Úkolem misionáře je na prvním místě přinášet Boha. Může to dělat výchovou dětí, péčí o nemocné a podobně, ale jeho cílem by vždy mělo být svědectví o Bohu. Také častokrát je to na celý život. Humanitární pracovník je povolán na určité místo za účelem pomoci lidem v nouzi, ať je to lidem nemocným, chudým nebo bez domova. Většinou je to ale na omezený čas a po splnění úkolu se vrátí domů.

● Co je pro Vás během působení v misíích nejtěžší?

S. Milada: Nejtěžší bylo pro mě opustit to, co mi bylo velmi drahé, svou službu, přátele, farnost, kde jsem sloužila, děti, které jsem učila, vše, co bylo spojeno s dosavadním způsobem života, naší zemí, jazyk a začít znovu, s důvěrou v Boží pomoc na novém místě, s novým jazykem, v nových okolnostech.

S. Jarmila: Spolupráce s los otros misioneros. Je nás teď v apoštolátní komunitě devět z pěti zemí. Každý máme jiný názor na věci, jiný charakter, jiný věk, jinou výchovu a kulturu, takže někdy není tak jednoduché tvořit „jedno srdce a jednu mysl“. Na druhém místě bych uvedla naučit se jazyk místních indiánů a poznat do hloubky jejich kulturu. Jsem mezi nimi již osmým rokem a stále objevuji nové věci.

■ Kongregace Misionářky milosrdenství má svou komunitu sester také v České republice.

Dělat malé věci s velkou láskou...

Hostem loňského jarního kurzu pro aktivní laiky na Teologické fakultě Jihočeské univerzity byl P. Leo Maasburg, někdejší dlouholetý ředitel Papežských misijních děl v Rakousku. V minulosti měl možnost trávit delší čas po boku Matky Terezy – „nosil kufry“, organizoval její zahraniční cesty, sloužil pro sestry mše svaté a byl jejím zpovědníkem. Tento článek vychází z postřehů a poznámek paní Pavly Hejné, která jeho přednášku o misiích a Matce Tereze navštívila.

Významnou církevní událostí minulého století byl II. vatikánský koncil. Mimo jiné zdůraznil, že církev je ve svém bytí misionářská a pokud neevangelizuje, pokud se nevěnuje misíím, není církví Kristovou. Církev není žádnou zásobovací organizací, OSN ani obchodní společností.

Poté co Kristus zemřel a vstal z mrtvých, apoštolové nevěděli, co dělat, a tak se vrátili ke svým původním zaměstnáním. Dělalí to, co uměli a co mohli. Až přijetím Ducha svatého se jim podařilo skutečně změnit svůj život a stát se novými – stali se svědky, kteří dosvědčovali to, co viděli.

Také dnešní misionář by měl dosvědčovat to, co zažil. Existuje zlaté pravidlo – nikdo nemůže dát víc, než sám má. Jsem schopen předat jen to, čím disponuji. A stejně je to i s misíemi – nelze dát to, co nemám. Jako misionáři nejsme svědky sebe samých, ale někoho

jiného a toto svědectví bude Ježíš Kristus potvrzovat. Posílá nás k lidem, se kterými se chce setkat – k rodinám a do farností, kam sám chce vstoupit. Zároveň potvrzuje naše svědectví.

Kristovo světlo v temnotě

Ježíš Kristus potřebuje misionáře, aby přinášeli jeho světlo. Úkolem misionářů je odevdat se. Matka Tereza se odevzdala. Někdo jí kdysi řekl: „*Nemůžeme dělat to, co vy – žít v horším klimatu, v chudobě.*“ Na to odvětila: „*Ano, vy nemůžete dělat to, co já, a já nemůžu dělat to, co vy.*“ Každý má své povolání.

Chudoba, která není vidět, je někdy tak temná jako chatrče. Ježíš Kristus chce vstoupit do temnoty a přinést do ní světlo. „*Pokud se jednou stanu svatou, budu jistě světicí temnoty, budu odcházet na nejtemnější místa zeměkoule a budu tam zapalovat světlo,*“ prohlásila.

Je potřeba dodávat odvalu tam, kde je strach. Matka Tereza se rozhodla vidět to, co je dobré a na každém nacházela něco pozitivního. Používala pojem „*Ježíš ve znepokojivém převleku chudých*“. Rozlišovala tři druhy chudoby – materiální, sociální a duchovní. Dle jejího mínění byla nejhorším druhem chudoby osamělost a pocit, že člověk není milován.

Sestry Matky Terezy zacházely s umírajícími něžně. Už v tom, jak se na někoho díváme, jakým způsobem s někým mluvíme, ukazujeme cestu k Němu. Když jsme plní Ježíše, ukazuje to i náš dotek. Jeden z umírajících v její péči před svou smrtí prohlásil: „*Celý život jsem žil jako zvíře a umírám jako anděl.*“ – právě toho chtěla Matka Tereza dosáhnout. Při rozhovoru s jedním biskupem pak poznamenala: „*Víte, pane biskupe, nikdo tady neumřel bez toho, aby nedostal jízdenku do nebe. Než zemřou, já je pokřtím. – Vždy se jich ptám, zda až umřou, chtějí jít k tomu Bohu, který poslal sestry a mě. Nikdo neřekl ne.*“

Dotek lidské ruky

Sestry se staraly s láskou – kdo je Bůh – Bůh je láska – to je hlásání. Toto je moje tělo, to je moje krev. Matka Tereza potkala na ulici špinavého muže, poklepala mu na rameno a vzala ho za ruku. Řekl jí: „*Už dlouho jsem necítil dotek ruky.*“ Chtěla lidi přivést do kontaktu s Kristem jednoduchými prostředky.

Matka Tereza prohlašovala: „*Dělat malé věci s velkou láskou. ... Bůh mě nepovolal k tomu, abych byla úspěšná, Bůh mě povolal k tomu, abych byla věrná. Úspěch často nevidíme nebo je zřejmý až po letech. To, co máme dělat, je být věrný v přítomnosti.*“

■ Rakouský kněz Leo Maasburg byl mimo jiné také zpovědníkem Matky Terezy.

Často mám pocit, že málo miluju

U příležitosti svatořečení Matky Terezy vydalo nakladatelství Paulínky ve spolupráci s Papežskými misijními díly knihu *Misionářka lásky – Vyprávění o Matce Tereze*, kterou napsala redaktorka Katolického týdeníku Kateřina Šťastná. V rozhovoru nám prozradila, jak její kniha o Matce Tereze vznikala.

● Odkud se vzal prvotní nápad napsat knihu o Matce Tereze?

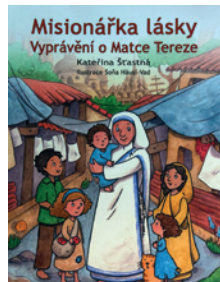
Už delší dobu jsem si přála napsat nějakou knihu pro děti. Věděla jsem, že chci přiblížit dětem život nějakého světce a přemýšlela jsem, kdo by jim mohl být blízký nejen dobou, kdy žil. Pak jsem viděla film o Matce Tereze nazvaný *Pero v Boží ruce*, který mě naprosto uchvátil. Matka Tereza žila celkem nedávno, někteří z nás ji mohli osobně potkat. Měla blízko k dětem. Její život jde celkem srozumitelně vysvětlit i malým dětem. Tím mám na mysli, že třeba o některých světcích, kteří prošli koncentračním táborem a podobně, by se to psalo pro děti těžko, stejně tak některé drastické způsoby umučení také nejsou snadno popsateľné pro děti, domnívám se.

● Kolik času jsi nad ní strávila? Narážela jsi i na nějaké těžkosti?

Než jsem vůbec „našla“, koho bych v knize chtěla přiblížit, mohlo to trvat rok, možná i déle. To bylo asi nejtěžší. V té době jsem ještě netušila, že bude Matka Tereza svatořečena. Většinu samotného textu jsem pak napsala v postní době před pár lety. Bylo to velmi náročné období. Sešlo se víc různých problémů, do toho naše děti měly dost komplikovaný průběh neštovic, boláky jim hnisaly v očích a na nejhorších možných místech... Byl to velmi intenzivní půst. Bohužel trval ještě nějakou dobu i po Velikonocích. Snažila jsem se v celé té své bídě napojit na Matku Terezu.

● Co si ze „setkání“ s Matkou Terezou sama odnášíš? Inspirovalo tě ve vlastním životě něco z toho, co ses v průběhu psaní dozvěděla?

V životě Matky Terezy se pokouším hledat inspiraci pro naši rodinu. Fascinuje mě svou láskou. Ona se neobětovala pro chudé, ona tak intenzivně milovala Krista v druhých, a proto jim sloužila. Matka Tereza je pro mě nedostupným vzorem lásky. Často

■ Autorka knihy *Misionářka lásky* Kateřina Šťastná.

mám pocit, že málo miluju. Obdivuji, jak dokázala kolem sebe šířit „nakažlivou radost“, přestože sama mnohdy cítila jen vnitřní prázdno.

● **Jak na knihu reagovaly tvoje dcery?**

Naše děti byly první, kdo knihu slyšely. Začala jsem číst a ony chtěly další a další kapitoly, až jsem ji přečetla celou – a ony chtěly „ještě“. Těšilo mě, s jakou zvědavostí poslouchaly, jak se ptaly.

● **A koho napadla ta interaktivní forma?**

Původně jsem napsala jen samotný život Matky Terezy. S nápadem udělat zamyšlení, úkoly, otázky, přesahující do současného života, přišly sestry Paulínky. Velmi živě si vybavuji odpoledne, kdy jsme se sestrou Andreou seděly nad texty a doladovaly úkoly. Moc mě to bavilo, bylo to takové radostné hledání a nacházení.

● **Máš konkrétní návrh, jak s knihou pracovat?**

Konkrétní návrh, jak s knihou pracovat nedám–nemám. Spíš bych radila otevřít ji a nechat se vést tím, co samy děti chtějí, na co se ptají.

● **Misionářka lásky je bohatě ilustrovaná. Autorku kreseb Soňu Häusl-Vad sis vybrala sama?**

Paní Soňu oslovily sestry Paulínky. Když jsem viděla její první obrázek, byla jsem nadšená. Nedovedu si představit, že by to někdo dokázal nakreslit krásněji. Doufám, že i dětem se to líbí.

● **Co podle tebe znamená být misionářem v současné době a v současném světě?**

Řekla bych, že to znamená být kvasem. Nebo taky ratolestí, napojenou na vinný kmen. Pokud není napojená, může se snažit sebevíc, ale usychá. Misionářem mohou být jedině tehdy,

Děti mění svět po kapkách svých dobrých skutků

Na přípravě knihy *Misionářka lásky – Vyprávění o Matce Tereze* se podílela také Papežská misijní díla, a to prostřednictvím své českobudějovické diecézní ředitelky. Hana Koukalová v knize připravila odkazy na Papežské misijní dílo dětí. A jak k této spolupráci dostala?

S ilustrátorkou Soňou Häusl-Vad se známe od dob mládežnického společenství a občas se „kontrolujeme“ na sociálních sítích, jak se kdo z nás má a já především zjišťuju, co nového Soňa kreslí. Ve chvíli, kdy jsem zahlédla obrázky Matky Terezy, začala jsem pátrat. A asi paralelně mě kontaktovala redaktorka nakladatelství Paulínky, sestra Andrea s informací, že ke svatořečení Matky Terezy připravují knížku pro děti. Má krásný text Kateřiny Šťastné, krásné ilustrace Soni Häusl-Vad a už jí chybí jen něco jako třešnička na dortu.

Nakladatelství se rozhodlo oslovit katechety, aby se knížka stala interaktivní a děti si nemyslely, že milosrdenství, chudoba a pomoc jsou pojmy, které se jich nijak nedotýkají. Papežská misijní díla v tom měla napomoci úplně konkrétně nápovědou, co všechno se dá dělat v Papežském misijním díle dětí. To si podobně jako Matka Tereza neklade nárok na velké činy, ale děti mění svět po kapkách svých dobrých skutků ve prospěch druhých.

když žiji svůj život opravdově s Bohem. A to je v dnešní době, kdy jsme zahlceni vším, strašně těžké.

● **Snažíš se v duchu misionářství Matky Terezy předat nějaké poselství i svým třem dětem?**

Snažím se, aby se uměly dělit. Aby myslely na druhé. Aby se za ně modlily. Protože se tak trochu zapojujeme do Misijního klubka, tak vědí, že na některých místech světa nemají lidi a děti co jíst, pít, že nemohou chodit do školy, že nemají ani léky a lékařskou pomoc, a že i my jim můžeme trochu pomoci. Ale myslím, že v tomhle ohledu (v duchu misionářství Matky Terezy, jak zmiňuješ) bych se spíš já měla učit od dětí. Té jejich přímosti, jasnosti, nekomplikovanosti, důvěře, čistotě a hlavně lásce bez výhrad. Řekla bych, že jim tohle všechno jde mnohem snáz, než mně.

S Kateřinou Šťastnou rozmlouvala

Veronika Pavlů ■

■ Andrea Hýblová z nakladatelství Paulínky.

■ Hana Koukalová

Byla to napínavá spolupráce od čístejšího textu po ukázky kreseb a podrobných otázek ilustrátorky, co všechno děti v PMDD dělají, aby to mohla věrně zanést k jednotlivým kapitolám. Někdy v té době ke mně přišla informace, že sama autorka je vedoucí Misijního klubka, a i když knížku takto prvoplánově nezamýšlela, misie si ji našly ☺

Nemohla jsem odolat a ukázaly jsme knížku také národnímu řediteli PMD Leošovi Halbrštátovi, který se ji rozhodl podpořit tím, že jsme se s Paulínkami podělili o náklad. To také pomohlo k úplnému rozebrání knížky během prvních dvou měsíců po vydání a na řadu přišel dotisk.

Hana Koukalová, diecézní ředitelka PMD pro českobudějovickou diecézi ■

Misijní cesta do Tanzanie

■ Naším hostitelem a průvodcem byl národní ředitel tanzanských Papežských misijních děl otec Jovitus Mwijage. Jeho pomocnice, sestry Dolorosa a Idda, nám nadšeně vyprávěly o setkání mladých, kterého se loni zúčastnilo více než tisíc dětí.

■ Prožívat mši v jazyce kiswahili je obtížné, naštěstí je však obřad úplně stejný jako v Evropě, takže jsme věděli, kdy se co odehrává. Zaujal nás pěvecký sbor s doprovodem elektrických varhan a bubnů. Zpěvy s doprovodem elektrických varhan a bubnů. Zpěvy jsou tím, co africkou bohoslužbu opravdu odlišuje od té evropské. Vyzařuje z nich jakési samozřejmé uvolnění a radost.

■ Místní kmen Masajů si částečně stále drží původní způsob života, který se pohybuje kolem stád krav, které je živí. Dokonce tak, že považují všechny krávy na světě za svůj majetek.

■ Národní park Ruaha jsme navštívili zrovna v období sucha. Zejména hrochům ustupující vodní plocha komplikovala přežití...

■ Lidé na venkově se živí hlavně zemědělstvím. Každá rodina má své pole, pěstují rýži, cibuli, kávu, čaj nebo nějaké jiné místní plodiny, které pak prodávají na trhu. Další možností, jak se uživit je chovat kozy a krávy nebo pálit cihly.

■ V sirotčinci Yatima se 20 zaměstnanců stará o 80 dětí do šesti let věku, když jsou starší, odcházejí k příbuzným. Mnoho z nich bylo nalezeno na ulici, některé jsou i HIV pozitivní.

■ Měli jsme možnost navštívit i příbytek místní rodiny.

■ Peníze na stavbu kostela mezi sebou vybrali místní lidé. Velikost stavby dává tušit, že věřících je spousta. Přestože se v době naší návštěvy už dva měsíce používal, mnoho věcí nebylo na stavbě ještě hotových. Chyběla okna, podlahu tvořila udusaná hlína.

■ Fotografie z této cesty přibližuje nástěnný kalendář Tanzanie 2018.

■ Směrem na jih se krajina začala zelenat. Díky větší nadmořské výšce zde bylo více vody. Několik kilometrů silnice nebylo ještě dostavěno. Na polní cestě, po které jsme jeli, se najednou objevily obrovské hromady hlíny přes její celou šířku a v dálce byla vidět nákladní auta, tak v Tanzanii vypadá výstavba silnice. ■ Autor textů: Pavel Kunčar

■ Přáníčka do Tanzanie.

■ Misijní jarmark v Horní Lidči.

Ze života Misijních klubek

Ani v tomto čísle nebudete ochuzeni o přehled zajímavých aktivit misijních klubek napříč Českou republikou. Můžete si tak připomenout co jste prožili vy sami, nebo se nechat inspirovat pro letošek.

Letní čas poutí využila Misijní klubka na řadě míst k prezentaci vlastní činnosti, nejčastěji pořádáním Misijních jarmarků jako třeba během poutí na **Chlumku u Luže**, při **jindřichohradecké Porciunculi**, nebo ke sv. Václavu v **Letohradě**.

Na konci prázdnin si v **Nivnici** připomněli desetileté výročí trvání jejich misijního klubka. V roce 2007 se tehdy jedenáctileté holky chtěly více angažovat v životě farnosti a práce pro misie se ukázala jako příhodná pro podchycení jejich zájmu. Postupně se přidávaly další a další děti, až strhly skoro celou farnost. Oslava výročí se uskutečnila v neděli 27. srpna na farní zahradě.

Poutí rodin v **Horách Matky Boží na Sušicku** 16. září uzavřela cyklus poutí probíhajících v letních měsících po českobudějovické diecézi. Na nejrůznějších místech se uskutečnila setkání rodin, která rodičům nabídla duchovní zastavení a dětem program založený na misijní výchově. Stejně jako na Lomci, v Březnici nebo Kájově, i v Horách Matky Boží

Postní tip misionářů z Tiché

Zdravíme z Moravy! Už několik roků si v našem misijním klubku 121 před postní dobou píšeme na lístečky 40 úmyslů, za co se chtějí děti během postní doby modlit... Vložíme je do krabičky a na každé schůzce vytahujeme tolik lístečků, kolik dnů jsme se neviděli – a tyto úmysly svěřujeme ten den do společné modlitby desátku růžence.

Zdraví malí misionáři z Tiché ■

■ Misijní neděle v Českých Budějovicích.

■ Misijní jarmark v Přerově.

pomohli vikariátní katechetičtí zástupci vytvořit zázemí pro setkání dětí, které se učily stavět misijní most modlitby, přemýšlely, co asi nosí misionář v kufru, nebo plnily úkoly do Misijního koláče.

Tříčlenný tým Papežských misijních děl z České republiky se ve dnech 14.–25. října 2017 vydal do Tanzanie na pozvání tamního národního ředitele PMD. Děti z Papežského misijního díla dětí, které pracují v Misijních klubkách a také děti ze základních škol a výtvarných kroužků, namalovaly a vyrobily pro děti z Tanzanie spoustu obrázků a přáníček, které udělaly místním dětem velkou radost. Za přáníčka děkujeme Misijním klubkům z Proseče, Nivnice, Ústí nad Labem, Jičina, Zdounek, Kroměříže, Chotěboře, Hluku, Jablonného nad Orlicí, Žatčan, Štítné nad Vláří, Mikulovic, Tiché, Slatiny nad Zdobnicí, Dolní Dobrouče, Osové Bítýšky, Prostřední Bečvy, Českých Budějovic, Klokot, Bzence, Tišnova, Starého Poddvorova, Svitav, dětem ze ZŠ Polná a ZŠ Slatina nad Zdobnicí, dětem z výtvarného kroužku Rodinného centra v Žamberku, Charitě Jablunkov a dětem z farnosti Dolní Němčí!

Misijní neděle jistě představuje pomyslný vrchol v činnosti „malých misionářů“ během roku. V **Českých Budějovicích** začali již v pátek, a to z toho důvodu, že většina dětí, která jejich 114. klubko navštěvuje, patří do jiných farností a v neděli jsou na mši svaté v nich. P. Mariusz velmi poutavě vyprávěl o misiích a děti se dozvěděly spoustu zajímavostí z jeho života. V obětním průvodu během mše svaté děti nesly vlajky zemí, ve kterých PMDD pomáhá. Dále přinesly svíčky v barvách jednotlivých kontinentů a hořící paškál. Od paškálu, který symbolizuje Krista – Světlo světa – zapálily svíčky „kontinentů“. Ve východočeském **Letohradě** se Misijní neděle slavila v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Orlici. Děti si přichystaly obětní průvod s přímlovami a mládež hudební doprovod. Představitelé zemí všech kontinentů nesli v průvodu důležité dary pro život jako chléb, voda nebo brambory, ale také hračky a léky, aby upozornili na těžký život dětí v chudých misijních zemích. Věřící si mohli na závěr bohoslužby vybrat z nových tiskových materiálů PMD a pomoci svým darem. Svůj první misijní jarmark přichystalo během Světového dne misii Klubko z **Přerova**. Nabídlo na něm vlastnoruční výrobky a také něco sladkého na zub. Děti měly radost nejen z přibývajících finančních prostředků, ale také z pochval kupujících, kterým se výrobky moc líbily.

■ Pouť k Pražskému Jezulátku.

■ „Půlnoční“ v Rychnově nad Kněžnou.

Misijní klubka českobudějovické a královéhradecké diecéze uspořádala společnou **pouť k Pražskému Jezulátku**. Děti a jejich rodiče z různých míst republiky se sešli v karmelitánském kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně. Zde na ně čekal P. Karel Mec, OMI, současný misionář mezi mládeží v německé Fuldě a budoucí misionář v Zimbabwe. Pro mši svatou vybral texty o misionářích a v kázání všem připomenul naše povolání přinášet radost a plnost ze života v Bohu do světa. Prosečské klubko si připravilo na začátek liturgie krásný taneček, v obětním průvodu děti i rodiče otci Karlovi přinášeli červená srdíčka za své a svěřené děti a bílá srdíčka se jmény dětí, která už Pán povolal k sobě. Na konci mše svaté přišel P. Anastazio z karmelitánské misie ve Středoafrické republice, kterému přítomnost tolika dětí udělala radost, a důrazně všechny vyzval k častější návštěvě Pražského Jezulátka. Program pokračoval společným obědem u sester boromejek u sv. Karla Boromejského pod Petřínem. Po obědě se měly děti možnost více seznámit díky hrám.

Na 1. neděli adventní se již tradičně konal na Mírovém náměstí v **Ústí nad Orlicí** jarmark celé řady neziskových organizací města. Lidé si zde mohli zakoupit nejrůznější výrobky s vánoční tematikou. Po značnou část adventu vydržel misijní stánek v kostele sv. Jakuba staršího v **Boskovcích**. Misijní jarmark odstartoval 6. prosince na dětské mši svaté. Na ní děti potěšil svým příchodem Mikuláš se sborem andělů. Od té doby členové Klubka pravidelně nabízelí své výrobky, na kterých průběžně za přispění celé řady podporovatelů – maminek, babiček, ale i tatínek, pracovali.

Tradiční „půlnoční“ pro rodiny s dětmi se uskutečnila v kostele sv. Havla v **Rychnově nad Kněžnou** 24. prosince již od 16 hodin. Oslavit Narození Páně přijely děti z několika Misijních klubek a aktivně se zapojily do liturgie. Vánoční bohoslužbu sloužil místní duchovní správce P. Petr Stejskal a jáhen Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD. Otec Petr měl opět pro všechny připravená překvapení, při promluvě děti s rodiči připravily pro Ježíše dárek, který pak přinesly v obětním průvodu. Na svátek sv. Štěpána se v **Letohradě** uskutečnil koncert dětí z Misijního klubka a farnosti pod názvem „Zpívání u jeslí“. Koledy, vánoční písně a básně potěšily všechny přítomné. Podařilo se také vybrat dary na projekt Papežských misijních děl Jeden dárek navíc. V **Hluku** vyrazily děti z misijního klubka udělat radost starším a nemocným lidem. Po celý den 27. prosince chodily a zpívaly koledy u osamělých babiček a dědečků.

Ani v novém roce Misijní klubka nezahálela. V sobotu 27. ledna se na faře v **Přibyslavi-cích** uskutečnilo setkání s národním ředitelem PMD Leošem Halbrštátem, který vyprávěl o misijní cestě do Tanzanie, o projektech, jež zde pomáhají potřebným a doplnil ho promítáním záběrů a fotografií z tanzanských farností. Děti na setkání také vyráběly dárky do Misijních jarmarků. 9. února se sešly děti z Proseče a okolí v **Perálci** na Misijním karnevalu. Děti se podílely na jeho přípravě vyráběním dekorací. Starší pomáhaly se soutěžemi přímo na akci. Karneval se nesl v duchu „Cesta kolem světa“. Děti ale i rodiče tak přijeli z různých koutů světa. Při vstupu děti dostaly průvodku ve tvaru zeměkoule, kde do jednotlivých kontinentů sbíraly razítka za tanec, účast v soutěžích a hrách. Jedno razítko získaly také ve fotokoutku. Samy si musely fotografa Františka najít, oslovit ho a nechat se vyfotit.

Děti z Papežského misijního díla dětí se učí, jaké má mít vlastnosti správný misionář, jak je důležitá modlitba v životě misionáře, jak uvádět v život slova evangelia, jak mohou děti pomáhat i vzdáleným kamarádům např. v Africe či Asii a mnoho dalšího. Na setkání Misijního klubka ve **Slatině nad Zdobnicí** si tentokrát vyprávěli, jak být spojeni s dětmi z PMDD na celém světě, dotkli se života chudých dětí v misijních zemích a hledali na mapě všechny státy, kde Papežská misijní díla aktuálně pomáhají – Keňa, Zambie, Uganda, Tanzanie, Malawi, Sýrie, Bangladéš, Filipíny, Srí Lanka, Myanmar, Papua-Nová Guinea, Guyana, Paraguay. Děti přiřazovaly k jednotlivým zemím srdíčka v misijních barvách s nápisem země a doprovodily svoji snahu společnou modlitbou.

Vybral a připravil **Luděk Bárta** ■

Misijní klubka se zapojila do Tříkrálové sbírky

Koledníkům v královéhradecké diecézi se letos podařilo vybrat rekordních více než 17,5 milionů korun. Z darovaných peněz budou podpořeny především charitní služby pro nemocné a potřebné v těch regionech, kde byly vykoledovány. Část výtěžku sbírky poputuje na humanitární projekty v zahraničí. „*Jsem rád, že tříkrálová tradice, která i pomáhá a přirozeně propojuje všechny generace, oslovuje stále více lidí a dobrovolníků,*“ říká RNDr. Jiří Stejskal, ředitel Diecézní charity Hradec Králové: „*Děkujeme všem štědrým dárcům za důvěru a koledníkům za velkou pomoc.*“

Do ulic vyrazilo více skupinek, koledování přálo i počasí a připojily se nové obce. S novým rokem přinesli tříkráloví koledníci radost a požehnání do mnoha našich domovů. Dobročinná Tříkrálová sbírka, kterou u nás pořádá Charita ČR od roku 2001, patří také k největším dobrovolnickým akcím v Česku. V našich regionech se do ní tento rok zapojilo neuvěřitelných dvanáct tisíc dobrovolníků. Nejvíce pomáhali žáci a studenti škol, skauti, farníci, charitní zaměstnanci a dobrovolníci. Misijní klubka se zapojila v Nivnici, Dolní Dobrouči, Letohradě, Slatině nad Zdobnicí, Písečné, Proseči, Hluku a Sodoměřicích. V tříkrálových kostýmech a s koledou navštívili také nemocnice, domovy pro seniory a mateřské školky.

Vzácná návštěva

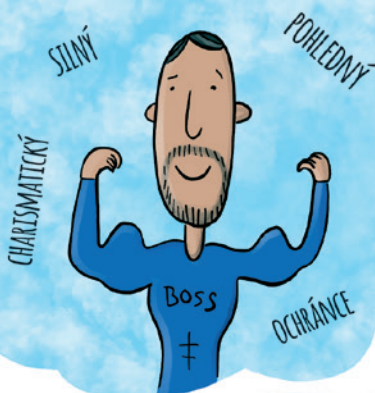
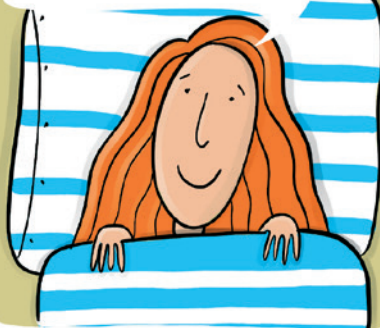
ZÍTŘA K NÁM DO ŠKOLY PŘIJDE MISIONÁŘ.

MISIONÁŘ?

JAKÝ TEN MISIONÁŘ ASI BUDE?

POHLEDNÁ ŽENA
SVĚTOZNÁMÁ DOKTORKA

VĚDEC

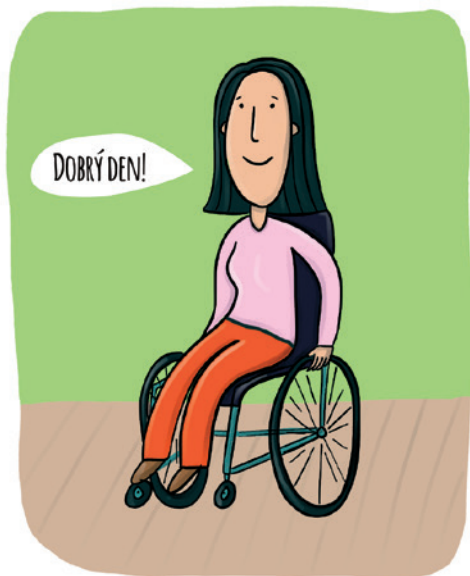

JAKO MATKA TEREZA

OBĚTAVÁ

SAMA TRPÍČÍ

Misijní Ples pro Tebe

5. ročník misijního plesu proběhl 26. 11. 2017 opět pod názvem Ples pro Tebe v Ústí nad Orlicí. V průběhu večera představil ve svém vyprávění s promítáním snímků kameraman Martin Rýznar Tanzanii, zemi, kterou krátce předtím navštívil s týmem PMD a kam byl věnován letošní výtěžek plesu, který činil **55 400 Kč**. Pořadatelé připravili krásný večer se skvělou muzikou, předtančovním, tombolou, aukcí, výbornou večeří a barem plných dobrot i nabídkou misijních materiálů PMD.

Misijní jarmark v České

Tradičně s úspěchem proběhl 26. listopadu 17. ročník Farního charitativního jarmarku v České u Brna. Výtěžek z prodeje ručně vyrobeného zboží a potravin dosáhl **103 955 Kč**. Částka putovala do tanzanské diecéze Kondoa, kde přispěla k zajištění jídla, léků a učebních materiálů pro 700 dětí chudých rolníků v rámci jednoho z projektů Papežských misijních děl. V sobotu před slavnostní nedělí Krista Krále probíhala výstava výrobků určených k budoucímu prodeji, přednáška a promítání dokumentu o projektu, kam vybrané peníze poputují. Tě se opět ujal národní ředitel PMD Leoš Halbrštát a byla věnována misijní cestě a projektům v Tanzanii. Příjemným sportovním doplněním je v posledních letech dopolední charitativní, lehce recesistický běh pro veřejnost, letos s názvem „Těch pár tanzanských mil“ (dětská varianta téhož je závod „Pár yardů s Jardou“). Navzdory mlze a dešti se zapojilo pětaticet běžců a jeden pes. Dobrovolné startovné se započítalo do celkového výtěžku jarmarku.

Rychlá pomoc Bangladéši

Na konci loňského léta postihly oblast jihovýchodní Asie ničivé povodně. Živel nejvíce zasáhl sever Indie, část Nepálu a sever Bangladéše. Diecéze Mymensingh patřila mezi nejpostiženější území. Velká část úrody i lidských obydlí byla zcela zničena. Bohužel ani následující období nepřineslo dobré zprávy. Obyvatele v ještě ne zcela opravených domech zaskočil příliv na tamní poměry nezvykle chladného počasí. Proto se biskup Ponen Kubi obrátil do České republiky s žádostí o pomoc. Díky spolupráci Papežských misijních děl a krizového fondu Tříkrálové sbírky Diecézní charity Hradec Králové se podařilo velmi rychle zajistit 300 tisíc korun na nákup teplých příkrývek. Jak uvedl ředitel Diecézní charity Hradec Králové RNDr. Jiří Stejskal, důležitá byla rychlost pomoci, díky níž se povedlo pomoci již tak strádajícím lidem.

● Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz
Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit Bank
Czech Republic, a.s., pobočka Hradec Králové
Facebook: [https://www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)
Twitter: https://twitter.com/missio_cz

● Přehled základních variabilních symbolů (VS)

Projekty PMD

VS 999 Papežská misijní díla (MISSIO)
necháváte rozhodnutí na PMD

Nebo si vyberte za naší nabídky:

VS 10 Podpora základní světové misijní
činnosti Církve

VS 30 Podpora bohoslovců v misiích

VS 40 Pomoc dětem v misiích

VS 321 Mešní intence misionářům

Tradiční akce PMD

VS 140 Pohled pro misie®

VS 141 Misijní štrúdlování®

VS 240 Jeden dárek navíc®

VS 640 Misijní jarmark®

VS 740 Misijní kalendář

VS 840 Misijní koláč®

VS 888 Chléb pro misie

VS 940 Misijní bombónek

● Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD, vyberte si a zapojte se:
Misijní růže – denní modlitba desátku rů-
žence za misie

DŮLEŽITÉ

- 1 Při zasílání darů uveďte, pro-
sím, variabilní symbol (VS).
- 2 Napište nám, prosím, číslo
svého účtu, pokud z něho
posíláte finanční dar.
- 3 Jestliže chcete poslat finanční dar na misie,
pomůže nám, když se přihlásíte na PMD do
Dárcovství a dostanete členské číslo.
- 4 Pokud od nás máte členské číslo, použijte
ho jako specifický symbol.
- 5 Když od nás dostanete nějaké misijní ma-
teriály a následně finančně přispíváte na mi-
sie, nepište, prosím, do poznámky „platba“,
vše přijímáme jako dar na misie.
- 6 Na dary pro PMD rádi vystavíme Potvrzení
o přijatých darech na odpočet z daní (nelze
uplatnit u mešních intencí – VS 321). Pokud
nejste členy a o Potvrzení máte zájem, prosí-
me, uvádějte do poznámky svoji adresu.

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za
děti světa, týdenní spojení na Misijní bombó-
nek

Misijní klub – denní modlitba za misie, tý-
denní spojení na Chléb pro misie, podpora
aktivit PMD

Dárcovství – finanční podpora misii

Adorace pro misie – duchovní podpora misii

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky –
otevřenost pro misijní spolupráci

Prosíme Vás, kteří posíláte peníze na misie,
abyste vždy na místo **specifického symbolu**
vyplňovali své **členské číslo**, které jsme Vám
přidělili. Jen tak jsme schopni rozpoznat
dárce a potvrdit příjem daru.

Mešní intence misionářům

„Radost z konání dobra je jediným opravdovým štěstím.“ L. N. Tolstoj

Vzpomeňme na kněze v misiích a věnujme jim mešní intence.

Pokud chcete **smysluplně pomoci kněžím v misiích**, můžete nechat odsloužit mši svatou v misijních krajinách na svůj úmysl. Psaný text úmyslu se nepředává. Mše svaté jsou slouženy na dobrý úmysl; ten zná Bůh a osoba, která intenci věnovala.

Mešní intence je pro kněze v misiích často **jediný způsob příjmu**, protože nedostává žádný plat a musí si vystačit z darů dobrodinců. Často také překonává velké vzdálenosti a do některých farností se dostane jen několikrát za rok. Rovněž musí řešit **problémy bíd, nemocí, hladu i pronásledování** a často z přijatých darů pomáhá chudým.

Intence jsou předávány vždy do nejchudších oblastí v misiích, kam Papežská misijní díla z ČR pomáhají. Země vybírá Národní kancelář PMD.

Kam peníze na mešní intence poslat?

Adresa: Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové

Číslo účtu: 72540444/2700

Variabilní symbol: 321

Specifický symbol: členské číslo, pokud máte

Do zprávy pro příjemce uveďte počet intencí.

Za jakoukoliv pomoc upřímně děkujeme!

Pro opravdovou pomoc je dobré na 1 intenci přispět alespoň 250 Kč.

Pro usnadnění administrativy a komunikace ohledně darů je dobré, když se dárci přihlásí jako člen PMD do programu „Dárcovství“. Výhodou členství je snazší identifikace dárce a zpětná vazba (informace o přijetí daru). Za dary (kromě mešních intencí) lze členům automaticky vystavovat potvrzení o přijetí platby. Každý člen PMD také 2x ročně dostává Misijní zpravodaj a je za něj denně sloužena mše svatá ve vatikánské bazilice sv. Petra.